YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
1 päivänä joulukuuta 1965 *

Asiassa 16/65,

jonka Hessisches Finanzgericht on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ennakkoratkaisun tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Firma C. Schwarze, Bremen,

kantajana,

vastaan

Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel (Viljan ja rehujen tuonti- ja varastointikeskus), Frankfurt am Main,

vastaajana,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti Ch. L. Hammes, jaostojen puheenjohtajat L. Delvaux ja W. Strauß, tuomarit A. M. Donner (esittelevä tuomari), A. Trabucchi, R. Lecourt ja R. Monaco,

julkisasiamies: J. Gand,
kirjaaja: A. Van Houtte,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

Ennakkoratkaisupyynnön luonne

Hessisches Finanzgerichtin esittämien kysymysten sanamuodosta ilmenee, että kyseisen tuomioistuimen tarkoituksena ei niinkään ole tulkinnan saaminen perustamissopimuksesta tai yhteisön toimielinten antamasta säädöksestä kuin ennakkoratkaisun saaminen säädöksen pätevyydestä yhteisöjen tuomioistuimelle tätä tarkoitusta varten 177 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdassa myönnetyn toimivallan nojalla.

Kysymyksissään 1–3 Finanzgericht esittää seikat, joiden se katsoo voivan tehdä viljan vapaasti rajalla -hintojen vahvistamisesta 24 päivänä tammikuuta 1964 tehdyn ETY:n komission päätöksen pätemättömäksi, ja kysymyksillään 4–6 se pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta ratkaisua mahdollisen pätemättömyyden vaikutuksista.

Se miten pääasia ennakkoratkaisupyynnössä esitetään, vahvistaa näiden kysymysten tarkoituksen, koska kantaja perustaa vaatimuksensa edellä mainitun komission päätöksen väitettyyn lainvastaisuuteen.

Esittämissään huomautuksissa Ranskan hallitus arvostelee useita näistä kysymyksistä siitä, etteivät ne rajoitu perustamissopimuksen tulkintaan, minkä vuoksi yhteisöjen tuomioistuimen olisi sille esitettyihin väitetysti tulkintaa koskeviin kysymyksiin vastatakseen tosiasiassa annettava ratkaisu kysymyksistä, jotka eivät ole perustamissopimuksen tulkintaa vaan ETY:n toimielinten säädösten pätevyyttä koskevia.

Vaikka yhteisöjen tuomioistuin ei voi, kuten Ranskan hallitus tähdentää, 177 artiklan perusteella julistaa säädöstä mitättömäksi, sillä on kuitenkin juuri kyseisen määräyksen mukaisesti toimivalta antaa ratkaisu tällaisen säädöksen pätevyydestä.

Jos kansallisen tuomioistuimen esittämien kysymysten tosiasiallisena tarkoituksena osoittautuu olevan pikemminkin yhteisön säädösten pätevyyden tutkiminen kuin niiden tulkinta, yhteisöjen tuomioistuimen asiana on antaa mainitulle kansalliselle tuomioistuimelle selventävä vastaus heti velvoittamatta tätä aikaa vieviin muodollisuuksiin, jotka ovat ristiriidassa 177 artiklassa käyttöön otetun menettelyn perusluonteen kanssa.

Vaikka tällainen muotoseikkojen täsmällinen noudattaminen on sopivaa riita-asioissa, joissa asianosaisten keskinäisistä oikeuksista on oltava tarkat säännöt, se ei sovellu 177 artiklassa käyttöön otettuun erityiseen oikeudelliseen yhteistyöhön, jossa

edellytetään, että kansallinen tuomioistuin ja yhteisöjen tuomioistuin, kumpikin oman toimivaltansa mukaisesti, suoraan ja vastavuoroisesti myötävaikuttavat asian ratkaisemiseen yhteisön oikeuden yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi kaikissa jäsenvaltioissa.

Tämän asian ratkaiseminen toisin merkitsisi yhteisön säädösten pätevyyttä koskevien päätösten jättämistä kansallisten tuomioistuinten tehtäväksi.

Pääasian asianosaiset eivät näin ollen ole pyrkineet jättämään perustamissopimuksen 173 artiklan määräyksiä huomioon ottamatta eikä kansallinen tuomioistuin ole halunnut ratkaista valtionsisäisesti yhteisöjen tuomioistuimen yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvia oikeuskysymyksiä, vaan asianosaiset ovat esittäneet vaatimuksensa ja kansallinen tuomioistuin on pyytänyt asiassa ennakkoratkaisua yhteisöjen tuomioistuimelta perustamissopimuksessa määrättyjä edellytyksiä ja menettelyjä noudattaen.

Ensimmäinen ja toinen kysymys

Ensimmäisellä kysymyksellään Finanzgericht pyytää selvittämään, koskiko perustamissopimuksen 190 artiklassa esitetty perusteluvelvollisuus kanteen kohteena olevaa 24.1.1964 tehtyä päätöstä.

Vilja-alan yhteisen markkinajärjestelyn asteittaisesta perustamisesta annetun neuvoston asetuksen N:o 19 3 artiklan viimeisessä virkkeessä säädetään, että komissio vahvistaa vapaasti rajalla -hinnan sellaisten perusteiden mukaisesti, jotka on vahvistettu 26 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Hintojen vahvistamista koskevan toimivallan nojalla annettuja säädöksiä, jotka ovat niitä jäsenvaltioita velvoittavia, joita ne koskevat, on pidettävä perustamissopimuksen 189, 190 ja 191 artiklassa tarkoitettuina päätöksinä, joihin näin ollen sovelletaan kyseisten artiklojen määräyksiä.

Toisella kysymyksellään Finanzgericht tiedustelee, täyttääkö kanteen kohteena oleva päätös mainitun 190 artiklan vaatimukset, koska siinä tyydytään ainoastaan viittaamaan aiempaan päätökseen, jossa ne näkökohdat, joihin komissio vapaasti rajalla -hintoja vahvistaessaan tukeutui, esitetään pääpiirteissään, vai olisiko myös tässä päätöksessä ollut mainittava ne hintoja, markkinoita, laatua ja tosiasiallisesti käytettävissä olevia määriä koskevat täsmälliset perusteet, jotka komissio otti huomioon, sekä laatuerot, joihin se perusti päätöksensä.

Kyseistä 24.1.1964 tehtyä päätöstä, sellaisena kuin se annettiin tiedoksi niille jäsenvaltioille, joille se oli osoitettu, on pidettävä aiempien vapaasti rajalla -hintojen vahvistamisesta tehtyjen päätösten mukautuksena ja siinä viitataan nimenomaisesti 21.12.1962 tehtyyn alkuperäiseen päätökseen ja sitä seuranneisiin päätöksiin, joilla ensimmäisessä päätöksessä vahvistettuja hintoja tarkistettiin.

Käytettävissään olevien tietojen perusteella komissio ilmoittaa, että hintoja on tarkistettava päätöksen liitteenä olevan taulukon mukaisesti.

Ottaen huomioon tämä vapaasti rajalla -hintojen vahvistamisesta tehtyjen päätösten sarja voidaan riidanalaisessa päätöksessä olevaa viittausta 21.12.1962 tehdyssä alkuperäisessä päätöksessä esitettyihin luonteeltaan pysyviin ja yleisiin perusteisiin pitää pätevänä ja katsoa kyseisten perusteiden tulleen näin sisällytetyiksi myös kyseiseen päätökseen.

Komission voidaan lisäksi otaksua omaksumallaan menettelytavalla, jonka mukaan se julkaisi ainoastaan mainitun alkuperäisen päätöksen koko tekstin tyytyen julkaisemaan sitä seuranneista päätöksistä *Euroopan yhteisöjen virallisen lehden* maataloutta käsittelevässä liitteessä ainoastaan päätösten liitteenä olleet taulukot, antaneen kaikkien, joita asia koski, ymmärtää, että alkuperäisen päätöksen perustelut sisältyivät muuttamattomina sitä seuranneisiin mukautuksiin.

Seuraavaksi on aiheellista tarkastella, olivatko 24.1.1964 tehtyyn päätökseen tällä tavoin sisällytetyt perustelut riittävät perustelemaan päätöksen sisällön.

Kyseisiä perusteluja arvostellaan siitä, ettei niissä täsmennetä niitä tosiasiallisia tietoja, joihin kanteen kohteena oleva päätös perustui.

Komission asetuksen N:o 89 7 artiklan mukaisesti viejäjäsenvaltiot määrittävät joka torstai vapaasti rajalla -hinnan laskentaperusteet jokaisen sääntelyn kohteena olevan tuotteen osalta ja laskevat vapaasti rajalla -hinnan niiden mukaisesti sekä toimittavat komissiolle tiedot kyseisistä laskentaperusteista ja hinnoista joka torstai viimeistään kello 15.00.

Mainitun asetuksen 8 ja 9 artiklan mukaisesti komissio vahvistaa vapaasti rajalla -hinnan näiden tietojen avulla joka perjantai.

Jos laskentaperusteissa tapahtuu muutoksia ennen kyseisiä määräpäiviä, jäsenvaltioiden on viipymättä toimitettava tiedot uusista laskentaperusteista ja niiden mukaisesta vapaasti rajalla -hinnasta komissiolle, joka vuorostaan vahvistaa vapaasti rajalla -hinnan ennen tavanomaista määräpäivää, jos tämä osoittautuu jonkin

jäsenvaltion toimittamien tietojen tai sen omien tietojen perusteella tarpeelliseksi.

Tällaisen päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden on oltava suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa se on tehtävä.

Yksittäisten vapaasti rajalla -hintojen perusteleminen täsmällisesti Finanzgerichtin tarkoittamalla tavalla olisi edellyttänyt viejäjäsenvaltioiden toimittamien tai komission yksiköiden keräämien tietojen julkaisemista ja teknistä arviointia useiden satojen vahvistettavien hintojen osalta.

Ottaen huomioon yhtäältä kunkin päätöksen tekemiselle säädetyt määräajat ja toisaalta vahvistettavien hintojen lukumäärä täsmällisiä perusteluja koskeva vaatimus olisi ristiriidassa neuvoston asetuksessa N:o 19 ja komission asetuksessa N:o 89 säädetyn menettelyn sujuvuuden kanssa.

Tällaisten perustelujen valmistelu ja laatiminen veisi niin pitkän ajan, että vahvistettavat hinnat olisivat vaarassa olla osin vanhentuneita jo niiden julkaisemishetkellä.

Ne, joita asia koski, voivat myös vahvistettuja vapaasti rajalla -hintoja ja julkaistuja yleisiä perusteita vertailemalla riittävästi perehtyä päätöksenteon perustana olleisiin tietoihin ja ratkaisun suuntaviivoihin.

Niiden, joille päätös oli osoitettu, sekä niiden jäsenvaltioiden kansalaisten, joita se koski, suojelua koskevien vaatimusten samoin kuin asianmukaisen oikeudellisen valvonnan vaatimusten voidaan kuitenkin katsoa täyttyvän komission luovuttaessa, kuten se on käsiteltävänä olevassa tapauksessa tehnyt, vapaasti rajalla -hintojen vahvistamisen perustana käyttämänsä tekniset tiedot asianosaisten käyttöön aina, kun kyseinen vahvistaminen kiistetään toimivaltaisessa tuomioistuimessa.

Edellä esitetyn perusteella on todettava, että komissio saattoi tyytyä yleisesti ilmoittamaan ne perustekijät ja menettelyn, joille sen tosiseikkoja koskeva arvio rakentui, ilman että kyseisiä tosiseikkoja oli tarpeen täsmentää.

Näin ollen on todettava, etteivät Finanzgerichtin ensimmäisessä ja toisessa kysymyksessään esittämät seikat ole luonteeltaan sellaisia, että ne tekisivät kanteen kohteena olevan päätöksen pätemättömäksi.

Kolmas kysymys

Kolmantena kysymyksenään Finanzgericht kysyy, rikkoiko komissio asetuksen N:o 19 2 ja 3 artiklaa käyttäessään lainvastaiseksi väitetyn päätöksensä perustana jäsenvaltioiden ulkopuolella ja erityisesti Alankomaiden ulkopuolella korjatun ohran markkinanoteerauksia.

Koska komissio on kirjallisissa huomautuksissaan myöntänyt, että sen päätös perustui kyseisiin noteerauksiin, tätä väitettä on syytä tarkastella.

Mainittujen artiklojen saksankielinen toisinto, jonka mukaan vapaasti rajalla -hinta on viejäjäsenvaltiosta "tulevien" (*stammend aus*) tuotteiden hinta, vaikuttaa epäselvältä.

Mainittujen artiklojen kolmen muunkielisen toisinnon, joissa ilmaisun "stammend aus" asemesta on käytetty ilmaisuja "en provenance de", "proveniente de" ja "afkomstig uit", sanamuoto vahvistaa kuitenkin, ettei asetuksessa N:o 19 ole haluttu tehdä eroa viejäjäsenvaltiossa korjattujen ja siellä vapaassa vaihdannassa olevien tuotteiden välillä.

Tämä tulkinta on lisäksi perustamissopimuksen 9 artiklan 2 kohdassa esitettyjen periaatteiden mukainen, koska siinä tulliliitto ulotetaan "sellaisiin kolmansista maista tuleviin tuotteisiin, jotka ovat jäsenvaltioissa vapaassa vaihdannassa".

Edelleen pääasian kantaja on vedonnut siihen, että säännöksistä kaupan vääristymien välttämiseksi 25 päivänä heinäkuuta 1962 annetussa komission asetuksessa N:o 86 vahvistetaan eri maksujärjestelmät viejäjäsenvaltiossa korjatulle viljalle ja viljalle, joka tulee tällaisesta jäsenvaltiosta mutta jota ei ole korjattu siellä.

Mainittu asetus ei kuitenkaan heikennä edellä esitettyjä näkökohtia etenkään, koska viljan vapaasti rajalla -hintojen vahvistamisperusteista samana päivänä annetussa komission asetuksessa N:o 89 käytetään asetuksen N:o 19 ilmaisuja, mikä näin ollen vahvistaa, ettei asetuksessa N:o 86 käyttöön otetun järjestelmän ollut tarkoitus mitenkään vaikuttaa vapaasti rajalla -hintojen vahvistamismenettelyyn.

Kolmannessa kysymyksessä esitetty seikka ei näin ollen ole luonteeltaan sellainen, että se tekisi kanteen kohteena olevan päätöksen pätemättömäksi.

Kysymyksiin 4–6, jotka on esitetty lähtien olettamuksesta, että yhteisöjen tuomioistuin toteaisi päätöksen perustelut riittämättömiksi tai päätöksen lainvastaiseksi,

koska se perustui kolmansista maista tulevaa viljaa koskeviin noteerauksiin, ei ole näin ollen tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Ranskan tasavallan hallitukselle, ETY:n komissiolle, Alankomaiden kuningaskunnan hallitukselle ja Saksan liittotasavallan hallitukselle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi.

Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe Hessisches Finanzgerichtissä vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla,

ottaen huomioon oikeudenkäyntiasiakirjat,

kuultuaan esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan pääasian kantajan, Euroopan talousyhteisön komission sekä Saksan liittotasavallan hallituksen suulliset lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen,

ottaen huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen 9, 177 ja 190 artiklan,

ottaen huomioon neuvoston asetuksen N:o 19 ja Euroopan talousyhteisön komission asetukset N:o 86 ja N:o 89,

ottaen huomioon Euroopan talousyhteisön tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan,

ottaen huomioon Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Hessisches Finanzgerichtin sille esittämät ennakkoratkaisukysymykset seuraavasti:

1) **Hessisches Finanzgerichtin yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäviksi saattamien kysymysten käsittelyssä ei ole ilmennyt seikkoja, jotka vaikuttaisivat viljan vapaasti rajalla -hintojen vahvistamisesta 24 päivänä tammikuuta 1964 tehdyn ETY:n komission päätöksen pätevyyteen.**

2) **Hessisches Finanzgerichtin asiana on päättää tämän käsittelyn oikeudenkäyntikuluista.**

Hammes Delvaux Strauß

Donner Trabucchi Lecourt Monaco

Julistettiin Luxemburgissa 1 päivänä joulukuuta 1965.

A. Van Houtte
kirjaaja

Ch. L. Hammes
presidentti